

אמר אורייתא (פברית גמרא) גמריית וחקמתא סברית ושמושא עבדית. דאלו יהון כל בני אינשא דעלמא סופרים לא יכלין למכתב ולא חסרי תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא בעינא ואנא מרבתי אלא כמאן דשתי בימא. ולא הוה, אלא למיתן טיבותא לרבוהי נתיר מגיה.

והווי שאלין מגיה בהווא סנדלא דיבום עד דנפק נשמתיה ואמר טהור. ולא הוה תמן רבי עקיבא. פד נפק שבתא אשפחיה רבי עקיבא דמית, בזע מאניה וגריר פל בשריה ודמא נחית ונגיד על דיקניה. הוה צוח ובכי, נפק לברא ואמר, שמיא שמיא, אמרו לשמשא ולסיקרא דנהירויתא דהות נהיר נתיר מנהון הא אתחשף. (דף צט ע"ב).

אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו, הדיא הוא דכתיב, וירא וירץ לקראתם. בשמחה, לקבל פניהם. מאי זה מקום, מפתח האהל פדקא אמרן. וישתחו ארצה לגבי שכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לה דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו'. זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. תא חזי, מה כתיב, (קהלת 1) ואלו חיה אלה שנים פעמים וגו'. ביום המיתה כל מה שחיה נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו הצללים) וידמה בעיניו כהרף עין בעודו בעולם הזה. ונסו הצללים הדיא הוא דכתיב, (איוב 4) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה ממך סוב דמה לה דודי לצבי וגו'.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו'. אמר רבי שמעון בן פזי, שיפוח היום (ונסו הצללים), וידמה בעיניו כהרף עין בעודו בעולם הזה. ונסו הצללים, זהו שכתוב (איוב 4) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה ממך, סוב דמה לה דודי לצבי וגו'. דבר אחר עד שיפוח היום וגו' - אמר רבי שמעון בן פזי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה

אמר, תורה (למדתי ונקרא) הבנתי וחקמה למדתי ושמוש עשיתי, שאלו יהיו כל בני אנוש של העולם סופרים, לא יוכלו לכתב, ולא חסרו תלמידי מחכמתי אלא כמכחול בעין, ואני מרבתי אלא כמי ששותה בים. ולא היה אלא להחזיק טובה לרבתי יותר ממנו.

והיו שואלים ממנו באתו סנדל של יבום, עד שיצאה נשמתו ואמר טהור. ולא היה שם רבי עקיבא. פשיצאה השבת, מצא אותו רבי עקיבא שמת. קרע בגדו ושרט כל בשרו, ודם ירד ונמשך על זקנו. היה צוח ובוכה. יצא החוצה ואמר: שמים שמים, אמרו לשמש וללבנה, שהאור שהיה מאיר יותר מהם הרי נחשף.

אמר רבי יהודה, בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת - שמחה, והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו. זהו שכתוב וירא וירץ לקראתם, בשמחה לקבל פניהם. מאיזה מקום? מפתח האהל, כמו שאמרנו. וישתחו ארצה - אל השכינה.

רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים סוב דמה לה דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו' - זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. בא ראה מה כתוב, (קהלת 1) ואלו חיה אלה שנים פעמים וגו'. ביום המיתה, כל מה שחיה, נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון, נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו הצללים), וידמה בעיניו כהרף עין בעודו בעולם הזה. ונסו הצללים, זהו שכתוב (איוב 4) כי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה ממך, סוב דמה לה דודי לצבי וגו'. דבר אחר עד שיפוח היום וגו' - אמר רבי שמעון בן פזי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה

ומלאך המות בשליחותו לנפש של היצר הרע. ועם כל זה הנשמה הקדושה לא יוצאת עד שרואה שכינה.

בשראה אותם מחברים כאחד, אז ראה שכינה [כמו זה] בגוניה והשתחוה, שכתוב (בראשית לג) וישתחו ארצה, כמו אצל יעקב שנאמר (שם מז) וישתחו ישראל על ראש המטה, לשכינה. ולגבי השכינה אמר בשם אדני, ולגבי הצדיק אדוני, שהרי אז נקרא אדון כל הארץ כשמוארת מצדיק ומוארת בגוניה, שהרי משום [זה כזה] זה נשלם למעלה. מכאן שמראה שלמטה מושף המשכה מלמעלה, שהרי הגונים הללו מושכים המשכה מלמעלה מאותם מקורות עליונים. אדני מושף מלמעלה בשלש הגונים הללו שמתלבש בהם, ובהם נוטלת כל מה שנוטלת מלמעלה. ומשום שהם חבור שלה ותומכים שלה בכל, נאמר שם אדני, שהרי שם זה התגלה לו כלול בסודות עליונים, התגלה לו בגלוי מה שלא היה מקדם לכן כשלא היה מהול. ועד שנמול, לא רצה הקב"ה להוציא ממנו קדוש. כיון שנמול, מיד יצא ממנו הזרע הקדוש.

ורבן התגלית עליו שכינה באותן דרגות קדושות. (דניאל יב) והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע. זה"ר זוהר שזוהרים בדלקות של זהר. זה"ר שמאיר שמדליק ונוצץ לכמה צדדים.

זה"ר עולה ויורד. זה"ר נוצץ לכל עבר. זה"ר שופע ויוצא. זה"ר שלא פוסק לעולמים. זה"ר שעושה תולדות. זה"ר טמיר וגנוז, התנוצצות של כל הניצוצים וכל הדרגות בו. יוצא וטמיר. נסתר וגלוי. נראה ולא נראה. [זה"ר] ספר זה מעין הבאר, יוצא ביום, נסתר בלילה, משתעשע בחצות הלילה בתולדות שהוציא.

זה"ר שזוהר ומאיר לכל, הכלל של התורה, וזהו שנראה, וכל הגונים נסתרים בו ונקרא בשם

בשליחותיה לנפש היצר הרע. ועם כל דא נשמתא קדישא לא נפיק עד דחזי שכינתא.

כד חמא לון מתחברין כחדא כדון חמא שכינתא (דף צט ע"ב) (בגונוא דא) בגוונהא וסגיד דכתיב, (בראשית לג) וישתחו ארצה. בגוונא דיעקב שנאמר (בראשית מז) וישתחו ישראל על ראש המטה לשכינה. ולגבי שכינתא אמר בשם אדני, ולגבי צדיק אדוני. דהא כדון אקרי אדון כל הארץ כד אתנהרא מצדיק ואתנהרא בגוונהא, דהא בגין (דא איהו בגוונא דא כדון) דא אשתלים לעילא.

מהכא, דחזיו דלתתא משיף משיכו מלעילא, דהא גוונין אלין משכין משיכא מלעילא מאנון מקורין עלאין. אדני משיכא מלעילא פאלין תלת גוונין דאתלבש בהו, ובהו נטלא כל מה דנטלי מלעילא. ובגין דאנון חבורא דילה וסמכין דילה בכלא אתמר שם אדני. דהא שם דא אתגלי ליה כליל ברזין עלאין, אתגלי ליה פאתגליתא מה דלא הוות מקדמת דנא דלא הוה גזיר. ועד דאתגזר לא בעא קדשא בריף הוא לאפקא מגיה זרעא קדישא, כיון דאתגזר מיד נפק מגיה זרעא קדישא.

ובגין כף אתגלי עליה שכינתא באנון דרגין (דף ק ע"א) קדישין. (דניאל יב) והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע. זה"ר זה"ר דזהרין בדליקו זה"ר. זה"ר דאנהיר דאדליק ונציץ לכמה סטרין.

זה"ר סליק ונחית. זה"ר נציץ לכל עיבר. זה"ר נגיד ונפיק. זה"ר דלא פסיק לעלמין. זה"ר דעביד תולדין. זה"ר טמיר וגניז, נציצו דכל נציצין ודרגין כלא ביה, נפיק וטמיר. סתים וגליתא. חזי ולא חזי. (זה"ר) ספרא דא מבויעא דבירא, נפיק ביממא טמיר בליליתא אשתעשא בפלגות ליליתא בתולדין דאפיק.

זה"ר דזהיר ונאנהיר לכלא, פללא דאורייתא, ודא איהו זה"ר שלא פוסק לעולמים. זה"ר שעושה תולדות. זה"ר טמיר וגנוז, התנוצצות של כל הניצוצים וכל הדרגות בו. יוצא וטמיר. נסתר וגלוי. נראה ולא נראה. [זה"ר] ספר זה מעין הבאר, יוצא ביום, נסתר בלילה, משתעשע בחצות הלילה בתולדות שהוציא.